

Odlážený trest

SÉRIA SEATTLE SERPENTS

TEAGAN HUNTER

Odložený trest

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: DELAYED PENALTY (Seattle Serpents #3)

Translation © 2025 by Zuzana Hučková

Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2024. DELAYED PENALTY by Teagan Hunter

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-54-3

EAN 9788069010543

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše osobné potešenie. Táto kniha sa nesmie opätovne predávať ani darovať iným osobám. Ak ste si túto knihu nekúpili alebo nebola zakúpená len pre vaše použitie, prosím, vráťte ju a kúpte si vlastnú kópiu. Ďakujeme, že knihu pirátsky nereprodukuje a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré jej autorka venovala.

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a incidenty sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami, je čisto náhodná.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe alebo akýmikoľvek elektronickými alebo mechanickými prostriedkami vrátane systémov na uskladnenie dát a vyhľadavanie informácií, s výnimkou použitia krátkych citátov v recenzii knihy. Ak chcete získať povolenie na výňatky častí textu, kontaktujte, prosím, autorku na e-mailovej adrese teagan@teaganhunterwrites.com.

*Pre každého, kto mal niekedy v živote pocit, že nič nerobí
správne... Už to robíš. Len pokračuj.*

1. Kapitola

HAYES

Lawson: Nová sezóna, chalani! KTO JE PRIPRAVENÝ ZÍSKAŤ POHÁR?!

Keller: Fakt som dúfal, že keď už nebudeš slobodný, táto skupinová konverzácia umrie rýchlou smrťou.

Lawson: To nemyslíš vážne! Ani NÁHODOU nenechám svojich chalanov v štichu.

Keller: No... snívať môžeme. Snívať môžeme.

Lawson: Počkaj, počkaj... Chceš tým povedať, že sa ti o mne sníva?

Keller: Aj nočné mory sú sny, Lawsy.

Lawson: Nie, takto sa z toho nevykrútiš.
Sníva sa ti o mne.

Lawson: Lebo ma miluješ.

Keller: Rozhodne nie.

Lawson: Rozhodne áno.

Lawson: Priznaj to. Všetci vieme, že je to pravda.

Hutch: Prosím ťa, priznaj to. Je neskutočne otravný a na tieto sračky je ešte príliš skoro.

Keller: Ani náhodou, doriti.

Fox: Teda, všetci vieme, že ho v skutočnosti neznášaš, tak prečo nie?

Keller: Pretože ho v skutočnosti neznášam.

Locke: To nie je pravda.

Keller: Ale áno, je.

Fox: No tak, chalani...

Locke: A je to tu. Čakal som, kedy to zaznie.

Hutch: Vedel som, že to raz povie.

Fox: Čo? Čo bolo zlé na tom, čo som povedal?

Hutch: Ty si vždy ten zmierovač.

Locke: Taký náš klubový tatko.

Fox: JA nie som klubový tatko! Som?

Lawson: Eh. Možno trošku.

Keller: Určite si zodpovednejší než polovica z nás.

Fox: Prečo to znie ako urážka?

Lawson: Lebo aj je.

Lawson: Keď už sme pri tatkoch... Hayes, si tu?

Lawson: Pretože som vám všetkým písal z extrémne dôležitého dôvodu a POTREBUJEM vašu pozornosť.

Ja: Som tu.

Lawson: Super. Tak sa všetci zoskupte...

Lawson: Už sa vám niekedy stalo, že ste cítili, že sa blíži taký ten prd so schopnosťou meniť životy, a zabudli ste, že vedľa vás leží frajerka, a tak ste ho jednoducho pustili?

Fox: Vau. Dobré ráno všetkým.

Ja: Skôr dobré ráno pre Rory.

Hutch: Povedz mi, že si to neurobil.

Locke: To je Lawson. Jasné, že to urobil.

Keller: Každý deň čakám, aká blbosť z teba vylezie, aby som si mohol zas a znova povedať, že som ťa radšej nikdy nemal stretnúť. Ešte nie je ani osem ráno a už sa ti to podarilo. Gratulujem.

Ja: Stavím sa, že aj Rory teraz ľutuje, že ho stretla.

Lawson: Fúha. Drsné. Ona ma miluje.

Lawson: Teda... dúfam, že ešte stále.

Lawson: Nvm. Dnes ráno sa na mňa ani raz nepozrela.

Lawson: POSRAL SOM TO UŽ HNEĎ NA ZAČIATKU???

Fox: Nie, kámo. Je to v pohode.

Ja: Nie. Rozhodne nie je.

Locke: Som si istý, že to nie je nič vážne.

Hutch: Ja prdím pred Auden nonstop.

Lawson: Fakt?

Hutch: Nie, ty pako. Som dobre vychovaný.

Lawson: UGH!

Lawson: Čo mám robiť???

Panikárim!

Keller: Mal by si sa odsťahovať. Ďaleko, ďaleko a ešte ďalej.

Lawson: Akože k tebe, Kells? Vzal by si si ma k sebe?

Keller: Vzal by som ŕa... PREČ.

Lawson: Myslíš niekam von? Som poctený, ale už mám frajerku.

Keller: *emoji noža*

Lawson: Ale vážne... nič zlé sa nedeje, že?

Keller: Je to zlé. Všetko je zlé.

Lawson: TO MI NEPOMÁHA, KELLER!

Keller: LOL. Fakt si si myslel, že ti pomôžem?

Keller: Môžeš sa aj hodiť o zem, Lawsy.

Lawson: PRESTAŇ.

Lawson: POMÔŽTE MI.

Lawson: HALÓ?

Lawson: HOVORÍM SÁM SO SEBOU?

Keller: Áno.

Lawson: *plače*

Keller: Živím sa tvojimi slzami.

Zasmejem sa nad tým, aké koniny vedia moji spoluhráči riešiť, a telefón mi ďalej vibruje ako šialený. Som si istý, že Lawson – naše večné slniečko – a Keller – ten najväčší frfloš, akého poznám – sa do seba zasa pustili. Poznám ich. Toto sa len tak neskončí. A za normálnych okolností by som sa usadil a sledoval ich divadielko, možno aj prihodil polienko do ohňa, ale tie časy sú preč. Mám totiž na krku nové povinnosti.

Mobil hodím na posteľ. Na to miesto, ktoré je teraz prázdne, ale donedávna, pred letom, ešte nebolo. Všetko pokazil jeden telefonát, odvtedy je opustené. A asi to tak aj ostane.

Ako, dopekla, môže jeden hovor všetko zmeniť?

Strasím tie myšlienky, strhnem zo seba prikrývku a postavím sa z masívnej manželskej postele. Zastanem, započúvam sa do ticha a snažím sa zachytiť náznak pohybu – zistiť, či je moja nová spolubývajúca hore. Nič. Ticho ma upokojuje... a zároveň drží v strehu. Preto sa radšej zohnem po tepláky a natiahnem si ich. Chodiť po byte len v trenkách? To už nehrozí.

Oblečiem si obyčajné sivé tričko, potom otvorím dvere izby a nazriem doprava.

Otvorené.

Zatvorím dvere a zamierim do kúpeľne. Potrebujem chvíľku, kým sa postavím čelom k... no, svojej novej debilnej realite.

Nie. Nie je to debilná realita. To je škaredé slovo. *Ona* za to nemôže.

On za to môže.

Pokrútim hlavou, keď si umývam ruky. Prečo musí rodina *všetko* tak komplikovať? Prečo to jeden vždy musí všetkým posrať? A nemyslím tým také to: *Ups, včera som prehral v kasíne, požičiaš mi do výplaty?*

Myslím tým posrať veci *vo veľkom štýle*. Ten byt v centre, ktorý som tak miloval? Je preč. Spontánne výjazdy, opíjačky? S tým je koniec. Letné výlety, kam sa mi len, doriti, zachce? Zabudnite. Robiť si, čo chcem a kedy chcem? Ani náhodou.

A to všetko pre môjho debilného brata, ktorý nevydržal mať život pokope dlhšie než šesť mesiacov. Po tom, čím sme si prešli s našimi rodičmi, keď sme boli ešte decká, by si človek myslel, že sa z toho poučí. Ale nie. Dojebal si život... a stiahol so sebou aj mňa.

Zubnú kefkú takmer zlomím v ruke, zatiaľ čo „moja zverenkyňa“ sedí v obývačke, ticho ako myška. Tak ako každé ráno posledné mesiace. Dokončím rannú rutinu, zhlboka sa nadýchnem a vykročím do obývačky.

Po súdnom rozhodnutí mi bolo hneď jasné, že potrebujem väčší byt. Teraz si pripadáam ako dospelák s hypotékou, nie ako frajer v centre s apartmánom pre jedného.

Dočerta, chýba mi ten byt.

Hneď ako zahnem za roh, oči mi automaticky zamieria k pohovke. Presne ako som čakal – moja spolubývajúca sedí uprostred čierneho gauča.

„Dobré ráno,“ poviem potichu, ruky zastrčené vo vreckách.

Zadržím dych a čakám, či ma uzná za hodného reakcie. Je to trápne. A stále netuším, či je to normálne. Ako by som to aj mohol vedieť? Nikdy predtým som sa o žiadne decko nestaral.

„Dobré ráno,“ zašepká Flora, moja neter a nová zverenkyňa, na sekundu na mňa uprie tie svoje obrovské modré oči a potom ich znova presunie na obrazovku.

Myslel som si, že sedemročné deti sú hlučné a večne v pohybe, nie že sedia potichu na gauči a pred ôsmou ráno sledujú predpoveď počasia. Zdá sa, že Flora je výnimka.

„Spala si dobre?“ spýtam sa.

Prikývne a mne sa trochu uvoľnia plecia. Varovali ma, že začiatky môžu byť náročné, ale nikto ma nepripravil na ten strašný výkrik, z ktorého mi stuhla krv v žilách. Stalo sa to počas našej prvej spoločnej noci. Ešte sme bývali v mojom starom byte a ja som spal na gauči, aby si ona mohla vziať moju posteľ. Zrazu, okolo druhej ráno, sa bytom rozľahol strašný rev. Vletel som do spálne – a ona stále spala. Nohy kopali, dych nepravidelný. Sedel som tam pri nej asi polhodinu, kým sa znova neupokojila. Ja som v tú noc už oka nezažmúril. Keď som sa jej na to ráno pýtal, povedala, že si nepamätá, čo sa jej snívало. Neviem, či je to dobré alebo zlé.

Odvtedy sa to zopakovalo len raz, no aj tie dve noci stačili na to, aby som každú ďalšiu spal v strehu. Teda... ak sa to dá nazvať spánkom. K tomu ešte moja vlastná nočná mora, ktorá sa opakuje odvtedy, čo sa ku mne nasťahovala – sme niekde v dave, Flora je pri mne, a zrazu tam nie je. Hľadám ju, kričím, behám... a vždy sa zobudím spotený a vydesený.

Pripomienka toho, ako veľmi nie som pripravený na túto situáciu. Nikdy som deti nechcel – a, úprimne, stále nechcem –, ale na tom viac nezáleží. Môj brat Aiden to takto zariadil, takže teraz je to už jedno. Môžem len prijať to, čo je.

„Si hladná?“ Poškriabem sa na brade, ktorú by som si už mal vážne oholiť, ale kedy? Rovnako ako som sa ešte nedostal do obchodu. Ak bude chcieť jesť, budeme musieť niekam vybehnúť. V meste, kde som býval predtým, bolo všetko na

skok. Tu je to... iné. Ďalšia vec, za ktorú môžem vďačiť svojmu podarenému bratovi.

Zase prikývne a ja v sebe potlačím podráždené povzdychnutie. Chápem, nie je zvyknutá, že sa o ňu niekto zaujíma. Ale mohla by mi to trochu uľahčiť.

„Čo povieš na šišky?“

V očiach jej na zlomok sekundy preskočí iskrička a tentoraz prikývne zreteľnejšie. V preklade z florčiny to znamená: *je nadšená*.

„Tak sa bež obliecť a vyrazíme. Platí?“

Ďalšie prikývnutie. Vypne televízor, položí ovládač precízne do stredu tácky na stole a prebehne popri mne. Rýchle, ľahké kroky, rovno do svojej izby.

Dvere nezabuchne. Len ich jemne zatlačí, akoby sa bála, že silným pohybom by ich mohla poškodiť. Alebo možno len nemá rada hlasné zvuky. Ešte si nie som istý.

Odchádzam do svojej izby, mením tepláky za rifle, tričko si nechávam, len si cezeň hodím flanelku. Je slnečná septembrová sobota, na nebi niet ani mráčika. Bundu mi netreba. Keď však vyjdem z izby a uvidím Floru, ako sedí na gauči v bledorúžovom pršiplášti a zladených gumákoch, napadne mi, že som sa možno zmýlil v predpovedi. Ale kašlem na to.

„Pripravená?“ opýtam sa.

Zase prikývne.

„Flora...“ poviem jemne. „Skús si zvykať odpovedať slovami. Možno to znie hlúpo, ale musíš sa naučiť rozprávať sa s ľuďmi. Učiteľka na tom trvala.“

Chvíľu to vyzerá, že zase prikývne, ale napokon sa opraví. „Áno, strýko Adam,“ šepne takmer nepočuteľne. Pery sa jej sotva pohnú. Ale to je v poriadku. Zatiaľ mi to stačí.

„Ďakujem.“ Odkaslem si a nasadím široký úsmev. „Tak čo, dáme si šišky? Ja si dám s príchutou odpadkového koša a kúskami zhnitých banánov. A ty?“

Kútik jej úst sa sotva nadvihne, potom sa postaví a bez slova vykročí k dverám. Ide síce len o mikroskopický náznak úsmevu, ale pre mňa je to najväčšie víťazstvo tohto týždňa.

Flora nie je ako ostatné deti. A nemyslím tým iba to, že je tichá. Je múdra. A mám podozrenie, že až priveľmi. Je to ten typ múdrosti, vďaka ktorej by mohla preskočiť niekoľko ročníkov, keby som ju dal otestovať. Nejde len o jej správanie, ale vidno jej to aj v očiach. Sú staré. *Ona* akoby bola stará. Má sedem, ale zažila viac než väčšina dospelých – preto, čím si s Aidenom prešla.

Snažím sa vytesniť si ho z hlavy. Ak naňho budem myslieť príliš dlho, budem sa zbytočne rozčuľovať. A to ma dovedie k tomu, že sa napijem – čo si pred sezónou *fakt* nemôžem dovoliť. Musím byť sústredený a pripravený ukázať, že situácia, v ktorej som sa ocitol, nijako neovplyvní môj výkon. Lebo ja tu chcem zostať. Kurva, veľmi tu chcem zostať.

Nikomu by som to nepovedal – hlavne nie Lawsonovi, lebo by mu ego narástlo až po plafón –, ale moji noví spoluhráči mi fakt sadli. Keď som sa dozvedel, že ma Carolina Comets vymenili a musím sa presťahovať, bol som našťvaný. Práve sme získali pohár, budovali sme niečo výnimočné. A potom – šup do Smaragdového mesta, kde sú gumáky povinná výbava a nedostatok vitamínu D každodenný problém. Myslel som si, že horšie to už nebude.

A možno to nakoniec bolo to najlepšie, čo sa mi mohlo stať – aj keď sa chalani v skupinovom čete hádajú ďalej a mobil mi neustále vibruje vo vrecku. Nemám pochyb o tom, že sa Keller a Lawson zasa bijú o titul najotravnejšieho debila.

Správy nechám správami a vykroím s Florou z domu, stlačím symbol zámku na klávesnici pri dverách, zabočíme doprava a po chodníku smerujeme k obchodom. Nie som na to hrdý, ale túto trasu prechádzame až podozrivo často. V kuchyni mi to až tak nejde, takže naplnená chladnička nikdy

nebola mojou prioritou. Raňajky formou šišiek sa teda stali... rutinou.

Cesta do malej pekárne nám trvá pätnásť minút a Flora je celý čas ticho. Ani jedno slovo, ani jedno povzdychnutie. Dopekla, len jej kroky na betónovom chodníku nepočuť. Dokonca sa nenadchne, ani keď okolo nás prejde párik – a obaja majú na vôdzkach dvoch psov.

Keď otvorím dvere do *B's Bakes* – jednej z najlepších pekární, aké som kedy navštívil –, zazvoní zvonček a žena za pultom okamžite zdvihne hlavu. Trvá len sekundu, kým nám venuje široký úsmev.

„Slečna Flora!“ Bess, majiteľka pekárne, obíde pult a zohne sa, aby bola tvárou na Florinej úrovni. „Ako sa dnes máme, v tomto krásnom slnečnom ráne?“

„Dobre,“ povie Flora svojim typickým tichým hláskom.

Hanblivosť ju neodradí. „Som rada, že to počujem. A čo si dnes dáš? Tipujem... šišku s posýpkou?“

Flora najskôr prikývne, pozrie na mňa a až potom odpovie: „Áno, pani.“

Nemôžem sa neusmiať. Učí sa.

A mne sa to páči. Že sa učí, že vníma. Viem, aké ťažké je to pre mňa v dvadsaťpäťke – a neviem si ani predstaviť, aké to musí byť pre sedemročné dieťa. Zrazu je na úplne inom mieste, s človekom, ktorého poriadne nepozná. Hocikomu by z toho šiblo. Nieto ešte dieťaťu.

Len keby som o nej vedel skôr.

Správa o Aidenovi ma neprekvapila. Keď však do telefónu zazneli slová ako *vaša neter, dočasná opatera a zákonný zástupca*... spadla mi sánka. Klamať vedel vždy. Ale že mi zatajil vlastné dieťa? To bol nový level.

„Tak poďme vybrať tú šišku. Extra veľa posýpky,“ žmurkne na Floru Bess, potom sa narovná – čo pri jej výške ledva cez meter šesťdesiat nie je až taký rozdiel.

„A ty ako, pán Hayes?“ spýta sa mňa.

Už asi trikrát som jej vravel, aby ma volala ako všetci – Hayes –, ale ignoruje ma. Má šťastie, že ju mám rád.

„Ide to, Bess. A vy? Ako sa majú deti?“

„Klasika – bordel ako vždy.“ Prevráti oči. „To je normálka. Quinn, moja najmladšia...“ Pokrúti hlavou a cmukne jazykom. „Niektoré dni fakt netuším, čo s ňou.“

Ako by som mohol zabudnúť? Raz mi spravila čiernu kávu – a aj tú pokazila. Ako sa dá pokaziť *čierna káva*? Netuším, no Quinn to dokázala.

„Pamätám si. Robí problémy?“

„Od narodenia.“ Láska sa usmeje. „Ale dosť o mne. Pre teba to, čo vždy?“

„Prosím.“

„Hneď to bude.“

Začne pripravovať naše raňajky – čokoládovú šišku s posýpkou pre Floru a opečený bagel so syrom pre mňa. K tomu mi naleje kávu a pre malú vytiahne čokoládové mlieko – bez toho, aby som čokoľvek povedal.

Dopekla, chodíme sem fakt často.

Nemôžem si pomôcť – nie je to len preto, že som otrasný kuchár. Táto pekárňa mi pripomína *Scout's Sweets* v Severnej Karolíne. A verte mi, že mi to miesto chýba viac, než by som si bol ochotný priznať.

„Ďakujem,“ poviem, keď nám podáva jedlo. „Koľko to bude?“

„Desať sedemdesiatpäť.“

Podám jej kartu a zároveň siahnem po tanieri so šiškou. Posuniem ho Flore.

„Vezmi si to, princezná, a choď nám chytiť stôl, dobre? Ja to tu doriešim.“

„Dobre,“ zamrmle a vezme si tanier aj mlieko. Pomaly zamieri k stolu pri vchode – tam zvykneme sedávať. Bez slova si

odtiahne stoličku, posadí sa, zloží si ruky do lona, pozerá na šišku... a čaká.

Je to také čudné.

Otočím sa späť k Bess a jej výraz hovorí jasne – ľutuje nás.

Stiahne nafialovo namaľované pery a opýta sa: „Ako to *na-ozaj* ide? Myslím s Florou.“

„Skvelo,“ zaklamem bez mihnutia oka, pretože môžem. Bess moju odpoveď nebude spochybňovať – nie pred Florou. Pýta sa, ale nechystá sa mi dávať kázne. Nechce totiž nijakým spôsobom rozrušiť malú.

Ani ja nie. Preto som posledné dva mesiace kráčal ako po špičkách. Je to tak jednoduchšie.

„A už máš pre ňu opatrovateľku? Keď sa začne sezóna?“

Bess vie, že hrám hokej. Táto štvrť je doslova rajom pre hráčov a ich rodiny, takže som nebol prekvapený, že ma spoznala. Ale keď mi ozrejmila, prečo ma vlastne pozná – jej syn hrá za Tennessee a celé týždne sa rozčuľoval nad jedným mojím zákrokom –, len sme sa zasmiali. A potom mi dala dve šišky za cenu jednej.

Taký je hokejový svet. Malý. A aj keď sa hráči na ľade neznášajú, mimo neho sú ako rodina.

„Pracujem na tom,“ odpoviem, a nie je to úplná lož. Teda, zatiaľ som pre to nespravil nič, ale aspoň na to myslím. To sa počíta, nie?

„Ak budeš v úzkych, ozvi sa. Určite na niečo prideme.“

„Budem na to myslieť.“ Čo je ďalšia lož. Viete, ona má vlastný život, vlastné deti. „Vďaka, Bess.“

„Kedykoľvek, zlatko.“ Usmeje sa a ja jej hodím dvacku do boxu na pripitné.

Schovám kartu, vezmem si jedlo a pridám sa k Flore. Sadnem si oproti nej, zložím si servítku do lona – len tak, zo zvedavosti, čo urobí. Sleduje ma a urobí to isté. Mykne mi kúti-
kom úst.

Zdvihnem šálku s kávou a opatrne si odpijem – je ešte horúca. Flora ma napodobní. Je roztomilé, ako ma kopíruje. Len si nie som istý, či to robí zámerne alebo sa jednoducho učí.

U Flory človek nikdy nevie. Má tú najpresvedčivejšiu pokrovú tvár, akú som kedy videl.

„Tak čo škola?“ spýtam sa.

Mykne plecom. „Fajn.“

Nereagujem na to. Zatiaľ.

„A čo pani Aguilarová? Máš ju rada?“

„Je milá,“ odpovie. A potom ma úplne šokuje: „Páčia sa mi jej šaty. Vždy má na sebe šaty s kvietkami a ladí si k nim náušnice. Niektoré deti sa jej smejú, ale ja nie. Neustále jej hovorím, že sa mi páči, čo má na sebe.“

Je to smutné, no toto je najdlhšia veta, akú mi kedy povedala. A rozhodne aj najkrajšia. Možno vyrastala s mojím idiotským bratom, ale v ničom sa mu nepodobá. Vďaka Bohu za to.

„Fakt?“ opýtam sa. „Povedz mi viac o pani Aguilarovej.“

A tak trávime raňajky – Flora mi rozpráva o učiteľke a ja počúvam. Bez toho, aby som riešil, koľko toho ešte musím stihnúť pred začiatkom sezóny.

Kto by to povedal, že sa môj život takto zvrtnie?

2. Kapitola

QUINN

„Zase ťa vyhodili? Znova?! Nie si tam ešte ani mesiac!“

Pri zvuku Georgeovho hlasu sa zašklábím, rozbalím si karamelku – svoju najobľúbenejšiu – a hodím si ju do úst, lebo teraz fakt potrebujem niečo sladké.

Na sedemdesiatnika so srdcovou chybou sa George teda vie poriadne rozohniť. Je to taký jeho štandard, takto sa správa, odkedy som pred dvomi rokmi začala chodiť do Potravín u Georgea. Je to malý obchodík, kde nájdete všetko – od mlieka cez zmrzlinu až po chlieb – a zároveň tu narazíte na kopec vecí, ktoré *nikto nepotrebuje*, ako napríklad prdiace vankúše vystavené pri pokladni. Úprimne – netuším, ako je možné, že obchod s takouto identitou ešte funguje, ale ľudia ho milujú.

„Po prvé upokojte sa, pán Mám Problémy So Srdcom,“ povie starému chlapovi, s ktorým som sa posledné roky zarozprávala častejšie, než by sa patrilo. „Po druhé áno, ale tentoraz za to fakt nemôžem ja.“

Zafučí, akoby mi neveril – a, úprimne, ani sa mu nečudujem. Mám povestť tej, čo „akože nikdy za nič nemôže“, no keď

sa na to pozriete bližšie... zistíte, že väčšinou to ozaj nie je moja vina.

Koho chcem oklamať? Vždy to bola moja vina. Väčšinou preto, lebo neviem udržať svoje impulzy na uzde. Dôkaz? Hromada nezaplatených výpisov z kreditky na mojej kuchynskej linke.

„Čo sa stalo tentoraz?“ spýta sa George, ruky prekrížené na širokej hrudi zarastenej hustými bielymi chlpmi.

„Marco.“

„Polo,“ odpovie automaticky.

Usmejem sa. „Nie. To bol môj šéf. A, ehm... povedzme, že medzi nami vzniklo... *špeciálne spojenie*. A jeho snúbenici sa to veľmi nepozdávalo, takže pri obedovom nápoje urobila scénu.“

Teda, aspoň to tvrdil Marco po tom, ako ma vyzliekol z pracovných šiat a dal si ma na večeru rovno na kuchynskej linke. Potom si ma vychutnal ako dezert na podlahe v obývačke. A ako druhý dezert v spálni. Mohla som tušiť, že je zasnúbený? Nepýtala som sa – a on sa nepochválil. Keďže ma raz po práci pozval von, predpokladala som, že je single.

Teraz, keď nad tým rozmýšľam, tie opätky pri vchodových dverách mali byť varovaním, ale bola som až príliš zaslepená túžbou na to, aby som sa nad nimi pozastavila.

George má pravdu. Aj toto bola moja vina.

„A čo budeš robiť teraz?“ spýta sa. „Auto máš stále v servise, nie? Budeš potrebovať niečo v okolí, miesto, kam sa dá dôjsť pešo.“

„Ty mi ponúkaš prácu, George?“

Rozosmeje sa. „To ani náhodou. Poznám ťa až príliš dobre.“

Viac-menej si robí srandu – George ma má rád ako vlastnú dcéru –, ale aj tak to trochu zabolí.

„Neviem. Možno poprosím mamu, nech ma vezme na pár hodín do pekárne, kým si niečo nájdem.“

Už len pri tej predstave sa mi skrúti žalúdok. Neznášam žiadať o pomoc. Najmä od rodičov. Nie preto, že by ma nemali radi – ale práve preto, že majú. Sú príliš milí a až príliš ma ľutujú. A ja som už priveľká na to, aby ma stále zachraňovali.

„Alebo niečo vymyslím,“ dodám.

„Ako vtedy, keď ti odišla posledná spolubývajúca?“

„Hej! Na tom pracujem!“

„Sú to mesiace, Quinn. Úspory ti nevydržia naveky.“

To ešte netuší, že žiadne veľké úspory som nikdy ani nemala a tie, čo boli, som minula dva týždne po tom, ako sa spolubývajúca odsťahovala, pretože som jej údajne zjedla koláčiky, ktoré jej mama poslala až z Londýna.

Dobre, priznávam – zjedla som ich. Ale na svoju obranu musím povedať, že neboli označené! Ako som mala vedieť, že nie sú moje? A *vedela*, že mám problém s impulzívnym nakupovaním. Myslela som si, že som ich kúpila ja, nie že sú darčekom od jej mamy.

Georgeovi to nepoviem. Dnes už nezvládnem ďalšie sklamanie.

„Všetko mám pod kontrolou, takže sa nemusíš báť ani o jeden z tých úžasných, dychberúcich bielych vlasov, ktoré ti pokrývajú celú hlavu.“

Líca mu očervenejú a presne, ako som dúfala – zabudne, o čom sme sa bavili predtým. Úprimne, jeho starosť mi lichoť. Je to milé. A je príjemné vedieť, že niekomu na mne záleží. Ale zároveň... Kiežby mu na mne až tak nezáležalo. Potom by som sa necítila tak otrasne zakaždým, keď ho sklamem.

A ja ľudí sklamávam. Vždy.

Budem prvá, kto prizná, že stabilita nie je moje druhé meno. Za posledné tri roky som mala šesť spolubývajúcich, toľko istozamestnaní, dvakrát som nechala školu a všetky účty mám po splatnosti. Môj čerešňovočervený Volkswagen je nonstop v servise. Nepôsobím ako zodpovedná dospelá osoba.

Ale na to sú predsa „dvadsiatky“, nie? Aby človek hľadal sám seba a robil chyby. Ja sa len bavím. Je to vari trestné?

Ukážem palcom za seba. „Tak čo, ktoré koláčky tento týždeň dostali najviac lásky? Na dnešnú večeru ma poverili dezertovou službou.“

„Myslíš na večeru Bensonovcov s tradičným útokom na Quinn?“ zavrčí podráždene George. Rodinná večera, každomesačný rituál mojej rodiny, zahŕňa okrem jedla aj predstavenie – a hlavným programom som vždy ja.

Ani nechcem vedieť, ako to dopadne dnes, keď sa dozvedia, že som znova bez práce.

„Vzadu,“ povie. „Určite ešte nejaké sú. Ale len pre istotu – brat moje koláčky na večeru k tvojej mame, ktorá pečie najlepšie v meste, je takmer trestný čin.“

„Ďakujem, George. Si najlepší. A aj keď si mi ešte stále nepochválil moje dokonalé lízankové náušnice,“ – odhrniem si vlasy, aby ich lepšie videl –, „aj tak ťa ľúbim.“

Prevráti oči, ale vidím, že mu poskočili kútiky úst. Potom zamierim dozadu, kde viem, že má schované moje obľúbené koláčky – je to až pri pive. Tento obchod je doslova za rohom od môjho bytu. Jasné, že *viem*, kde má to najlepšie.

Prehrabávam sa tam, až kým nenájdem tie pravé – karamelové. Sú ako nebo. Presne to, čo potrebujem, aby mama úplne nevyletela z kože, keď jej poviem, že ma znova vyhodili.

„Majú tu koláčky?“

Ruka mi automaticky vystrelí k hrudi, aby som upokojila splašené srdce, keď zazriem malé dievčatko, ktoré stojí len pár krokov odo mňa. Rýchlo prehltne zvyšok karamelky, vďačná, že som sa ňou práve nezadusila.

„Skoro som sa posrala.“

Modré oči sa mu rozšíria, no nevyhreší ma za nadávku. Namiesto toho len potichučky povie: „Prepáčte, slečna.“

„To je v poriadku, zlatko.“ Obzriem sa okolo, či niekde nie je nejaký dospelý, ale nikde nikoho. Zohnem sa k nemu a usmejem sa. „Ehm... vie tvoja mama alebo ocko, že si tu vzadu?“

„Nemám mamu ani ocka.“

Povie to pokojne. Akoby to bolo úplne bežné. A mne to zlomí srdce. Nevie, kto je to dievčatko, ale najradšej by som ho hneď objala, pritúlila a chránila pred všetkým zlým na svete.

„Si tu sama?“

Pokrúti hlavou.

„Si tu s niekým iným?“

Prikývne.

Začne mi blikať kontrolka. Je tichá, opatrná, akoby sa každú chvíľu mohla rozbehnúť a utiecť. Nemá rodičov, ale nie je tu sama... Takže s kým je? S únoscom?

Nie, nie. Nezačni byť hysterická, Quinn. Videla si priveľa filmov na Lifetime.

Tá myšlienka mi stále vrta v hlave. A čím dlhšie sa pozerám do tých smutných modrých očí, tým viac sa uisťujem v predstave, že najlepšie bude, ak to dieťa proste vezmem na policajnú stanicu.

Narovnám sa. „Pod, skúsime nájsť niekoho, kto ti pomôže, dobre?“ Natiahnem k maličkovej ruku a nasadím výraz *Mne môžeš dôverovať*.

Zamračí sa, keď sa na mňa pozrie. „Nemám nikam chodiť s cudzími ľuďmi.“

„To je v poriadku. Ja sa postarám, aby si bola v bezpečí, zlatko.“

Zneistene sa rozhliadne po obchode. „Neviem...“

„Sľubujem, že ti nič nehrozí. Ja...“

„Čo si, dopekla, myslíte, že robíte?“

Trhavo sa otočím. Tentoraz za mnou nestojí dieťa, ale chlap. Veľký chlap, vysoký, so širokými ramenami, s ryšavo-hnedý-

mi vlasmi a najprenikavejšími striebřistými očami, aké som kedy videla.

A poznám ho.

Teda... nepoznám ho osobne, ale viem, kto to je. Adam Hayes, útočník Seattle Serpents a pravidelný návštevník maminej pekárne. Viem to len preto, lebo raz, keď som zasa chvíľu nemala prácu a mama sa nado mnou zľutovala a dovolila mi u nich vypomáhať, tam prišiel a bol ku mne neskutočne arogantný, keď som mu poplietla objednávku.

„Je to len čierna káva. Ako sa dá vôbec pokaziť obyčajná čierna káva?“

Možno som mu „náhodou“ vyliala náhradnú kávu na topánky. Možno.

Dobre, áno, urobila som to. Ale musel byť taký debil? Pomýlila som si objednávku, dala mu dva cukry. A čo?

Očividne potrebuje trochu osladiť život – lebo teraz sa na mňa mračí, akoby som mu ukradla posledný kúsok torty.

„Čo si si, dopekla, myslela, že robíš?“ zopakuje, prejde popri mne a klakne si k dievčatku. Chytí ho za ramená. „Si v poriadku, Flora?“ Jeho hlas je teraz jemný, nežný. Úplne iný než pred chvíľou.

Aj keď je na kolenách, dievča musí zakloniť hlavu, aby sa mu pozrelo do očí. „Som v poriadku, ujo Adam.“

Aha. Takže je to jej ujo. Nie žiadny cudzí úchyl. Chvalabohu.

„Hovoril som ti, aby si nikam nechodila.“ V hlase sa mu mieša hnev a panika. „Išiel som len na záchod.“

„P-prepáč. Ja... ja...“

Zatrasie hlavou, kvapky dažďa mu stekajú z čela po trochu krivom nose. „V poriadku. Len... už to viac nerob, dobre? Báľ som sa o teba. Nieкто ťa mohol zobrať.“ Vyslovujúc posledné slovo sa pozrie priamo na mňa. Ako keby som to nepochopila sama.

„Chcela som ju zobrať – na policajnú stanicu.“

Zamrmle: „Nepotrebujem, aby moje dieťa niekam vodil niekto, kto nezvládne ani obyčajnú čiernu kávu.“

Takže aj on si ma pamätá. Super.

„Prepáč za tie topánky.“ Usmejem sa – ale ani jeden z nás tomu neverí.

„V pohode. Bess ich stiahla z tvojej výplaty.“

„Poznáš pani Bess?“ spýta sa Flora, oči sa jej prvýkrát trochu rozžiaria. Nie veľmi, ale predsa.

Usmejem sa na ňu. „Poznám. Pani Bess je moja mama.“

„Ty máš mamu?“

A znovu to zabolelo. Dieťa, ktoré má možno sedem rokov, by nemalo byť prekvapené, že niekto má rodičov. Malo by ich mať aj ono.

„Mám,“ poviem. „A pečie *najlepšie* zákusky na svete.“

Zamyslene si prekříži ruky na hrudi. „Tak prečo kupuješ koláčky od Georgea?“

„Lebo idem na večeru k nej domov a ona chcela, aby som doniesla dezert. A keďže som dospelá a zamestnaná,“ – teda, technicky už nie –, „nemám čas piecť. A, úprimne, v kuchyni som katastrofa, takže je to takto bezpečnejšie pre všetkých.“

Flora prikývne, akoby jej to konečne dávalo zmysel. Jej ujo niečo zamrmle a ja po ňom len zazriem, ale nič nepoviem – nie pred malou. Keby sme boli sami, povedala by som mu, aký je debil. Lebo vážne – kto takto na niekoho vyletí pre kávu?

„Takže, hoci to bolo veľmi zábavné...“ Hokejista sa postaví. A, dobrý Bože, ten je ale vysoký. Jasné, ja mám len niečo cez stošesťdesiat centimetrov, takže sa mi každý zdá veľký, ale on je niečo extra.

A silný.

A svalnatý.

A sexy. Akože naozaj sexy. Ten typ „kolabuje pre mňa do-prava“ sexy.

A evidentne ma nemá rád. Škoda. Stavím sa, že by sme si spolu užili kopec zábavy.

Tak ako s Marcom, však, Quinn?

Tým sa budem zaoberať inokedy. Stále je to príliš čerstvé a nechcem si jatriť rany. A k tomu tá dnešná večera s rodinou.

„Mali by sme ísť, kým nezačne pršať ešte viac,“ povie a položí Flore ruku na rameno. „Pripravená?“

Prikývne. Vezme ju za ruku a vedie von. Pozerám sa za nimi s ťažkým srdcom. To dievčatko vyzerá tak smutne. A ja len premýšľam, čím všetkým si už v živote muselo prejsť.

Znova sa začnem prehrabávať v koláčikoch, keď zrazu začujem cupot topánočiek.

„Flora, čo to...“

Cítim, ako ma malá rúčka potiahne za ruku. Pozriem dole a Flora sa na mňa pozerá tými svojimi veľkými, smutnými očami.

„Áno?“ spýtam sa.

„Skúsila si dať do koláčikov lásku? Pani Bess hovorí, že tak to robí ona.“

Usmejem sa. Nedá sa inak. Je to to najrozkošnejšie dieťa na svete a práve mi povedalo, že do koláčikov treba dať lásku, aby boli lepšie.

„Vieš, niečo také som už asi počula. Možno by som to *mala* skúsiť.“

Žmurknem na ňu. Zrejme sa mi to len zdá, ale kútiky jej úst sa trošku nadvihnú. Nepoznám ju, no mám pocit, že to veľa znamená.

„Myslím, že by boli úžasné. Ako tie od pani Bess.“

„Tie sú fakt skvelé, že?“ poviem. Jej oči trochu zažiaria. „Ďakujem za tip. Skúsím to. A ktovie? Možno budú moje lepšie ako mamine.“

Pokrčí noštek a pokrúti hlavou. „Nebudú.“

Jej ujo sa zasmee, ale rýchlo sa spamätá.

„Flora, to nebolo pekné.“

Pozrie naňho s previnilým výrazom. „Prepáč, ujo Adam.“

Zamrmle: „Nie mne sa ospravedlňuj. Ospravedlň sa Quinn.“

Keď vysloví moje meno, jeho husté, tmavé obočie sa stiahne a ja sa usmejem. Ten chlap sa fakt nedokáže preniesť cez tú kávu.

„Prepáčte, slečna Quinn,“ povie Flora potichu.

Usmejem sa. „V pohode. Ja vlastne súhlasím. Bess je najlepšia, je tak?“

Flora energicky prikývne, kútiky úst sa jej nadvihnú do polúsmevu.

„Vieš čo? Povedz jej, nech ti nabudúce prihodí extra koláčky.“ Pohladím ju po hlave. „A teraz bež, inak tvojmu ujovi praskne žilka na čele.“

Jej ujo sa zamračí, ale nijako nereaguje. „Poď, Flora. Musíme ísť.“

Ešte raz sa na mňa obzrie, potom sa vráti k nemu, chytí ho za ruku a odchádzajú. Tentoraz ich sledujem, ako spolu kráčajú von. A v duchu sa usmievam nad tým, ako ju vedie za ruku a ona nestíha a cupitá za ním.

Tesne pred tým, než zmiznú za rohom, sa hokejista otočí a pozrie sa mi do očí. Tie jeho striebisté sa stretávajú s mojimi.

Usmejem sa.

Zamračí sa.

A vtedy to počujem.

„Mám ju rada,“ povie Flora.

Pozrie sa na ňu – a, *prisahám*, ešte viac zvráští tvár.

Aj ja ťa mám rada, Flora, chcela by som jej povedať.

Ale nepoviem. Namiesto toho si vložím do úst ďalšiu karamelku, vrátim sa ku koláčikom... a pripravím sa na večer, keď zasa raz sklamem svojich rodičov.